

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 169/2020-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Gerom, Štefánikova 1, Bytča, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 11 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 33 Ek 247/2019 zo 17. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 11 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 33 Ek 247/2019 zo 17. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným okresnému súdu 7. februára 2019 domáhal od obce [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „povinný“) vymoženía pohľadávky na základe exekučného titulu platobného rozkazu Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 18 Rob 1357/96-22 z 1. júla 1997 (ďalej aj „exekučný titul“). V predmetnej veci rozhodol vyšší súdny úradník uznesením z 15. mája 2019, ktorým exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) zastavil, sťažovateľovi ani povinnému náhradu trov konania nepriznal a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 30 € v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením zo 17. októbra 2019 tak, že ju zamietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu a argumentuje, že okresný súd ako exekučný súd mal prihliadnuť na okolnosti, za ktorých došlo k zrušeniu exekučného titulu, ktoré podľa sťažovateľa svedčia o neústavných excesoch, svojvôli a rozpore s princípmi spravodlivosti, nestrannosti a so zásadami právneho štátu. Podľa sťažovateľa konajúce súdy – predovšetkým krajský súd – sa zbavili exekučného titulu, aby „*kryly tunelování majetku komunální mafii na Domaši*“. Následne sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podrobne a obsiahlo vymedzuje okolnosti, za ktorých došlo k zrušeniu exekučného titulu.

4. Sťažovateľ poukazuje na vydané rozhodnutia krajského súdu, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktoré predchádzali zrušeniu exekučného titulu na podklade návrhu povinného na zrušenie exekučného titulu, resp. návrhu na obnovu konania. Okrem toho poukazuje na to, že základom pre posúdenie toho, či mal byť exekučný titul zrušený, je právny záver o tom, či za povinného prevzala 14. júla 1997 platobný rozkaz oprávnená osoba. V tomto smere sťažovateľ uvádza, že pani [REDAKOVANÉ] ako referentka Obecného úradu [REDAKOVANÉ] bola konkludentne poverená, aby preberala všetky poštové zásielky pre povinného vrátane podpisu a označenia pečiatkou „*Obecný úrad [REDAKOVANÉ]*“ v čase neprítomnosti starostu ako štatutárneho orgánu povinného. Sťažovateľ tvrdí, že pani [REDAKOVANÉ] riadne prevzala za povinného 14. júla 1997 platobný rozkaz krajského súdu z 1. júla 1997. Z uvedeného dôvodu všetky „*snahy soudů o likvidaci exekučního titulu od 16. 2. 2007 jsou nicotnými pokusy bez právní relevance jak vyhovět a zakrýt zločiny komunální mafie na Domaši.*“.

5. Prevzatie platobného rozkazu potvrdzuje podľa sťažovateľa aj rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1 T 197/2004 z 24. augusta 2005, v ktorom je uvedené, že štatutárny orgán obce [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] 11. júla 1997 prevzal a bol mu doručený platobný rozkaz krajského súdu sp. zn. 18 Rob 1357/96 z 1. júla 1997. Z uvedeného dôvodu iné súdy, ktoré by posudzovali túto otázku, sú viazané týmto posúdením Okresného súdu Vranov nad Topľou.

6. Sťažovateľ namieta, že neexistuje taký právny predpis, ktorý by krajskému súdu umožnil po viac ako 11 rokoch skúmať dôvody na zrušenie exekučného titulu, a to v situácii, keď od 6. novembra 1997 prebiehala na podklade predmetného exekučného titulu exekúcia na majetok povinného. Ide o podobnú situáciu, keď právoplatne skončená vec je znovuotvorená na podklade mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania, prípadne mimoriadneho dovolania. Aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku spôsobom, ako keby išlo o tzv. skryté odvolanie, nie je v súlade s princípom právnej istoty. V tomto smere akceptácia *«námitky dlužníka z 16. 2. 2007, že si po 10 letech „vzpomněl“ na okolnost, že mu exek. titul nebyl v roce 1997 či později nikdy doručen – znamenala klíčový exces a vykojení práva překročením pravomoci KS Košice, od čehož se od 16. 2. 2007 odvíjí následně množiny excesů a zásahů výkoné moci do justice v letech 2007-2019.»*. Podľa sťažovateľa krajský súd tým, že opätovne posudzoval otázku doručenia platobného rozkazu, neprípustne zasiahol do právoplatne skončenej veci. Exces krajského súdu preto nemôže mať žiaden právny význam, ide o ničotnú a nulitnú činnosť.

7. Sťažovateľ tiež namieta, že krajský súd porušil zásadu kontradiktórnosti a neustrannosti, keď 14. októbra 2008 vypočul [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] k otázke doručovania platobného rozkazu a na podklade týchto výsluchov opäť doručoval platobný rozkaz povinnému, ktorý následne podal proti platobnému rozkazu odpor. Sťažovateľ namieta, že o výsluchu uvedených osôb nebol informovaný, nebol pri týchto výsluchoch prítomný a nemal možnosť sa k týmto výsluchom vyjadriť.

8. Sťažovateľ ďalej poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 z 26. februára 2013, z ktorého vyplýva právny záver, podľa ktorého je neprípustné, aby splnenie náležitostí exekučného titulu preskúmaval všeobecný súd v konaní o určovacej žalobe podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, pretože takéto oprávnenie prináleží výlučne exekučnému súdu v exekučnom konaní. Pritom ústavný súd tento právny názor akceptoval, keď uznesením sp. zn. III. ÚS 453/2013 odmietol ústavnú sťažnosť proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú.

9. Na podklade tejto argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu zo 17. októbra 2019 a napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 50 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa práv podľa čl. 46

ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (mutatis mutandis I. ÚS 56/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

14. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

17. Podľa čl. 11 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

17.1 Podľa čl. 11 ods. 4 listiny vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné len vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za náhradu.

18. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

19. Podľa čl. 37 ods. 3 listiny každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

20. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

22. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

23. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy (I. ÚS 23/01).

24. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

25. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

26. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

27. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (orgánom verejnej moci) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

28. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta právny záver okresného súdu, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktorým tento zastavil exekúciu z dôvodu zániku exekučného titulu, na podklade ktorého sa viedla exekúcia. Sťažovateľ ďalej v ústavnej sťažnosti uvádza argumentáciu, ktorou odôvodňuje neprípustnosť a arbitrárnosť postupu krajského súdu, ktorý znovu posudzoval otázku doručenia platobného rozkazu a platobný rozkaz opäť doručoval povinnému, ktorý následne podal proti platobnému rozkazu odpor.

29. Okresný súd v napadnutom uznesení zo 17. októbra 2019 poukázal na odôvodnenie uznesenia vyššieho súdneho úradníka, na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti a tiež na vyjadrenie povinného. Okresný súd následne uviedol, že exekučný súd nie je viazaný doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, keďže jej vyznačenie nie je rozhodnutím, ale je administratívno-technickým úkonom zamestnanca súdu. Vykonateľnosť rozhodnutia nastáva priamo zo zákona splnením príslušných procesných podmienok, t. j. riadnym doručením rozhodnutia a márnym uplynutím lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku. Vykonateľnosť rozhodnutia nenastáva vyznačením doložky vykonateľnosti na rozhodnutí, keďže táto doložka nekonštituuje vykonateľnosť.

30. Okresný súd následne poukázal na svoje zistenie, že proti platobnému rozkazu podal povinný odpor, čo vyplývalo aj zo zhodného tvrdenia účastníkov, zo zápisnice krajského súdu z pojednávania konaného 2. marca 2010 vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (ktorému predchádzalo konanie sp. zn. 18 Rob 1357/1996) a z rozhodnutia krajského súdu č. k. 4 Cb 1/2008-1219 z 15. augusta 2018. Okresný súd neakceptoval námietky sťažovateľa, podľa ktorých postup a rozhodnutia krajského súdu boli ničotné, keďže tento prekročil svoju právomoc, a preto je platobný rozkaz právoplatný a vykonateľný. Okresný súd poukázal na to, že krajský súd vykonával svoju právomoc ako orgán, pred ktorým začalo konanie o žalobe o plnenie a ktorý vydal predmetný platobný rozkaz. Krajský súd bol tiež „*vecne a miestne príslušný (podľa § 172 ods. 1 OSP sa odpor*

musel podať na súde, ktorý platobný rozkaz vydal) na posúdenie žalovaným podaného odporu proti platobnému rozkazu, vrátane jeho včasnosti a dôvodnosti. Pokiaľ ustálil, že nie sú dané dôvody na odmietnutie odporu, platobný rozkaz bol v zmysle § 174 ods. 2 OSP zrušený ex lege (zo zákona) bez toho, aby súd vydával osobitné rozhodnutie.“. V zápisnici krajského súdu z pojednávania konaného 2. marca 2010 v konaní sp. zn. 4 Cb 1/2008 konajúca sudkyňa „pred jeho začatím uviedla, že vo veci sa bude pojednávať z toho dôvodu, že proti platobnému rozkazu bol včas podaný odpor.“. Vo veci sa ďalej konalo, došlo k spojeniu s vecou pôvodne vedenou pod sp. zn. 17 Rob 1361/1996 (3 Cb 4/2008). Krajský súd následne rozhodol uznesením z 15. augusta 2018, ktorým konanie zastavil a v odôvodnení okrem iného „uviedol skutkové a právne okolnosti zrušenia platobného rozkazu na základe žalovaným podaného odporu.“. Z týchto skutočností okresný súd považoval za nepochybne preukázané, že platobný rozkaz z 1. júla 1997 bol zo zákona – bez osobitného rozhodnutia – zrušený. Posúdením odporu krajským súdom, ktorý platobný rozkaz vydal, „ako včas podaným, je exekučný súd viazaný a nie je oprávnený ho preskúmať (obdobne rozhodnutie NS ČR 20 Cdo 1782/2007). Ak by tak exekučný súd urobil, postupoval by v rozpore s princípom právnej istoty, kedy by bez právneho základu opätovne rozhodoval o včasnosti podaného odporu voči platobnému rozkazu, na podklade ktorého sa vykonáva exekúcia, čím by si prisvojil postavenie odvolacieho súdu, čo je však v exekučnom konaní neprípustné. Navyše v exekučnom konaní platí zásada, že exekučný súd nie je oprávnený vecne preskúmať rozhodnutie a postup súdu v základnom konaní.“.

31. K námietke sťažovateľa o vyriešení otázky doručenia ako prejudiciálnej otázky v trestnom konaní a v rozhodnutí Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1 T 97/2004 z 2. augusta 2004 okresný súd uviedol, že s touto námietkou sa vysporiadal už krajský súd v rozhodnutí z 15. augusta 2018, pričom poukázal na to, že „prejudiciálna otázka v trestnom konaní je taká otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci, jej vyriešenie je nevyhnuté pre rozhodnutie o vine, rozhodnutie o predbežnej otázke sa nestane súčasťou výroku, pričom môže ísť len o otázku právnu, nie skutkovú alebo vecnú. V uvedenom trestnom konaní nebolo doručovanie platobného rozkazu do vlastných rúk povinného riešené v zmysle ustanovení OSP o doručovaní. Len skutočnosť, že platobné rozkazy sa dostali do dispozície starostu obce p. [REDAKOVANÉ] neznamená, že doručenie

platobných rozkazov bolo riadne a účinné (obdobne rozhodnutie R 19/1998).“. Doručenie platobného rozkazu bolo riešené len v civilnom konaní. Najvyšší súd ako odvolací súd v obdobnej veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 17 Rob 1361/96, ktorá bola neskôr spojená na spoločné konanie s vecou vedenou pod sp. zn. 4 Cb 1/2008, v rozhodnutí sp. zn. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 posudzoval doručovanie platobného rozkazu na základe totožných skutkových okolností. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí dospel k záveru, že krajský súd *„pochybil, keď ustálil že sporný platobný rozkaz sp. zn. 17 Rob 1361/96 bol žalovanému riadne doručený dňa 27. 06. 1997, prípadne 31. 07. 2003.“.* Túto otázku posudzoval najvyšší súd aj ako dovolací súd v uznesení sp. zn. 1 Obdo V 36/2009 zo 17. decembra 1999, ktorým odmietol dovolanie, *„pričom konštatoval, že platobný rozkaz bol doručený povinnému až dňa 20. 10. 2008.“.* Z týchto dôvodov neobstojí poukazovanie sťažovateľa na judikatúru najvyššieho súdu, ústavného súdu a Najvyššieho súdu Českej republiky *„ohl'adom oprávnenosti preskúmania formálnej a materiálnej stránky exekučného titulu a otázky viazanosti rozhodnutiami súdov o prejudiciálnych otázkach v iných veciach.“.*

32. Okresný súd k návrhu sťažovateľa na nariadenie pojednávania uviedol, že vykonanie pojednávania by bolo vhodné, ak by vo veci boli sporné skutkové okolnosti. V predmetnej veci bolo sporné právne posúdenie, t. j. otázka, či boli splnené podmienky vedenia exekúcie, preto nebol potrebný výsluch ani nariadenie pojednávania. K návrhom sťažovateľa na vykonanie dôkazov okresný súd uviedol, že na základe listinných dôkazov a vyjadrení účastníkov konania bolo dostatočne preukázané, že nebol splnený *„základný predpoklad vedenia exekúcie - existencia exekučného titulu (platobný rozkaz, ktorý súdu oprávnený s návrhom na vykonanie exekúcie predložil, bol neskôr zrušený), navrhované dôkazy by nevedli k inému právnemu záveru a ich vykonanie by tak bolo nadbytočné, preto ich súd nevykonal.“.* Okresný súd uviedol, že exekúcia môže byť nariadená len na základe *„titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. 01. 1996, sp. zn. 3 Cdo 164/96, R 58/1997). Na základe zistených skutočností sudca vyhodnotil, že exekučný titul bol podaním odporu zo zákona zrušený, v dôsledku čoho*

zanikol podklad pre vykonávanie exekúcie a vo veci sa ďalej pokračovalo v konaní pred Krajským súdom v Košiciach, sp. zn. 4 Cb/1/2008, o čom mal vedomosť aj samotný oprávnený, keďže sa ho zúčastňoval. Preto bolo rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, ktorým exekúciu zastavil podľa § 61 k ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku, vecne správne...“.

33. Ústavný súd, vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu zo 17. októbra 2019, konštatuje, že právny záver okresného súdu o neexistencii exekučného titulu, na základe ktorého bolo potrebné exekúciu zastaviť (a zamietnuť sťažnosť sťažovateľa), je logický, rešpektuje účel príslušných ustanovení Exekučného poriadku, a preto ho nemožno považovať za arbitrárny (svojvoľný). Okresný súd svoje úvahy v napadnutom uznesení objasnil primerane, zrozumiteľne a konzistentne, t. j. bez vnútorných protirečení, preto jeho právny záver nie je ani zjavne neodôvodnený, a tak je ústavne akceptovateľný.

34. Ústavný súd považuje za potrebné dodať, že námietky sťažovateľa smerovali výlučne proti postupu krajského súdu, ktorý opätovne hodnotil otázku riadneho doručenia platobného rozkazu povinnému. V uvedenom prípade nešlo o preskúmavanie materiálnej alebo formálnej stránky exekučného titulu, ale o posudzovanie doručenia platobného rozkazu v základnom konaní a následne tiež posúdenie včasnosti podania odporu proti platobnému rozkazu. Ak sťažovateľ namieta, že krajský súd postupoval arbitrárne, tieto námietky mal uplatniť v konaní sp. zn. 4 Cb 1/2008. Doručenie rozhodnutia (platobného rozkazu) a včasnosť podania opravného prostriedku (odporu) sú otázky, ktoré je oprávnený a povinný skúmať vecne a miestne príslušný súd v základnom konaní. Z uvedeného dôvodu bez ďalšieho obostojí právny záver okresného súdu ako exekučného súdu, podľa ktorého exekučný súd je právnym posúdením krajského súdu o otázke doručenia platobného rozkazu a včasnosti podania odporu viazaný a nemôže si sám o týchto otázkach urobiť vlastný právny záver. Neobstojí ani odkaz sťažovateľa na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 8/2012, ktoré bolo predmetom skúmania ústavného súdu v uznesení sp. zn. III. ÚS 435/2013. V predmetnej veci najvyšší súd konštatoval, že účastník, ktorý nevyužije žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nemôže doceliť

zrušenie tohto právoplatného a vykonateľného rozhodnutia prostredníctvom tzv. určovacej žaloby, kde sa má posúdiť existencia práva alebo vzťahu, ktorý bol základom pre vydanie rozhodcovského rozsudku. Išlo by o preskúmavanie vecnej správnosti exekučného titulu všeobecným súdom. V aktuálne prerokúvanej veci všeobecný súd (krajský súd) neposudzoval vecnú správnosť exekučného titulu vydaného v inom konaní, ale v konaní, v ktorom sám vydal tento platobný rozkaz, posudzoval opätovne otázku doručenia platobného rozkazu a včasnosti podania odporu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

35. Okresný súd v napadnutom uznesení vysvetlil, prečo nenariadil pojednávanie a prečo nevykonal dôkazy, ktoré navrhol sťažovateľ. Z ústavnej sťažnosti, ako aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že rozhodujúcou skutočnosťou bolo posúdenie existencie exekučného titulu. Okresný súd si v tomto smere zaobstaral podklady, ktoré vyplývali predovšetkým zo súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 4 Cb 1/2008, ktoré predstavovali dostatočný podklad pre záver o neexistencii exekučného titulu (zrušení platobného rozkazu). V takejto situácii sa nejaví byť ako ústavne neakceptovateľné, keď okresný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a bez toho, aby vykonal ďalšie dokazovanie. Relevantné je tiež, že okresný súd svoj postup, t. j. nenariadenie pojednávania a nevykonanie navrhnutých dôkazov, v napadnutom uznesení vysvetlil a odôvodnil. Z uvedených dôvodov nemožno uvažovať o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny. Postup okresného súdu a napadnuté uznesenie nenarušilo ani princíp rovnosti strán (účastníkov) v konaní, keďže povinný aj sťažovateľ ako oprávnený dostali rovnakú príležitosť na uplatnenie, resp. obranu svojho práva v exekučnom konaní, preto nemožno uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny.

36. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neodôvodňuje namietané porušenie vlastníckeho práva. Možno však predpokladať, že zastavenie exekúcie môže mať dopad na majetkovú sféru sťažovateľa v dôsledku ďalšieho nevymáhania peňažného plnenia. Vzhľadom na to,

že k zastaveniu exekúcie došlo na podklade právnych záverov, ktoré ústavný súd vyhodnotil ako ústavne akceptovateľné, preto ani prípadný zásah do majetkovej sféry sťažovateľa v dôsledku zastavenia exekúcie nepredstavuje porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

37. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

38. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu